

Trpaslík

Kamenitých kopců Slunce když spalo, nohy mě nesly. v tichu tíživém napnout se na luku daleko od sebe. zbývalo zdolat, by přístřeší poskytly hřbetu ohnutému když zvláštní zvuk z pahorku nad domem. (snad však ne naposled), kdo v příbězích před spaním dělal mi společnost lepšíh časech, i hluboké hvozdy širým světem kde nebylo nesnází. ve světle stříbrném v záři Měsíce, jak stařec vyprávěl: rázoval z roboty, a motykou na rameni, co výtečně voněla. na muže malého tehdy to byl. vracel se domů, a pečínky pojedl, s paní svou po boku. za víno a večeri, a dekou přikryje.	kol jsem šel, ztemnělou krajinou Noc byla chladná, tětivu slyšel bys nespočet metrů Deset kroků pak než zdi mého obydlí promrzlým nohám, hodinami práce, shůry se ozval, Poprvé bylo to co spatřil jsem toho, praděda mého v dětských letech – kdy louky rozkvetlé pro hochy byly i sedmero moří; Nyní však, brachu, stovek hvězd nad hlavou, zjevil se konečně, na statných nohách s rýčem u pasu mezi rty dýmku Věru, pohled skvělý z mýtů a pohádek Trpaslík svalnatý by vína se napil před krb se posadil Polibkem díky vzdá po vlasech ji pohladí Když den se přiblíží,
---	--